1318. 18· παρὰ Ρωμαίοις tribunatus, Πλούτ. Φαβ. 9, κτλ.— (Οὕτω καλεῖται τὸ σῶμα τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἐν ταῖς νεωτέραις ἑλληνικαῖς κοινότησιν).

δημαρχικός, ή, όν, ὁ τῷ δημάρχῳ ἀνήκων, Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 40, Δ.ω Κ. 54. 28· δημαρχικῆς ἐξουσίας, tribunicia potestate, ὡς τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 320, 1299, 1305, κτλ.

δήμ-αρχος, ὁ, ὁ διοικῶν τὸν λαόν, ἑπομένως, **1)** ἐν Ἀθήναις, ὁ πρόεδρος ἑνὸς δήμου, ὅστις διηύθυνε τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ, ἐφύλαττε τοὺς καταλόγους ἢ βιβλία καὶ ὑπεγρεοῦτο νὰ ἐκβιάζῃ τὴν εἰσπραξιν φόρων τινῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 37, Λυσίας παρ' Ἁρπ., Δημ. 1208. 5, Νόμ. αὐτ. 1069· ἐν παλαιοτέροις καιροῖς ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἄρχοντα ἐκαλεῖτο **ναύκραρος,** Ἀριστ. Ἀθηναίων. 359, Böckh Ath. Staatsh. 2. 281 κἑξ. **2)** ἐν Ρώμῃ, ὁ tribunus plebis, Διον. Ἁλ. 6. 89, Πλούτ. Κορ. 7, κτλ.

δημεγέρτης, ου, ὁ, ἐγείρων τὸν λαόν, ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, «ταράκτωρ τῆς πόλεως», Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 578.

δημελέητος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεούμενος ἢ ἠλεημένος, Ἀρχ. Λεξ.

δημεραστέω, εἶμαι δημεραστής, Α. Β. 1361· οὐσιαστ. **δημεραστία,** ἡ, Πολυδ. Γ', 65.

δημ-εραστής, οῦ, ὁ, φίλος τοῦ λαοῦ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 132Α.

δημερασταικός, ή, όν, κλίσιν ἔχων πρὸς δημεραστίαν, Πρόκλ. Ἀλκ. 1, σ. 306.

δήμευσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸ δημόσιον μεταβίβασις τῆς περιουσίας τινός, Λατ. publicatio bonorum, χρημάτων δημεύσεις Πλάτ. Πρωτ. 325C, πρβλ. Δημ. 215. 24, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 3· δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων ζημιοῦν Δημ. 528.7· τῆς οὐσίας Σύλλ. Ἐπιγρ. 2691d.

δημευτικαὶ γνώσεις (δηλ. ἀποφάσεις ἀναφερόμεναι εἰς δήμευσιν), Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 558.16, ἔκδ. Β.—Σήμερον ἐν πολλῇ παρ' ἡμῖν χρήσει τὸ **δημευτικός.** (Κουμ. Λεξ.).

δημεύω, (δῆμος) κηρύττω τι καὶ καταλαμβάνω ὡς δημοσίαν περιουσίαν· ἰδίως ἐπὶ τῆς περιουσίας πολίτου, μεταβιβαζομένης εἰς τὸ δημόσιον, Λατ. publicare, Θουκ. 5. 60, Ἀνδοκ. 7. 43, κ. ἀλλ.·— πολλὰ δ. διὰ τῶν δικαστηρίων Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 3·— ὡσαύτως, δ. τινὰ Ἡρωδιαν. 2. 14.— Παθ, τὰ δημευόμενα Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, 401. **II.** καθόλου, καθιστῶ τι δημόσιον, δεδήμευται κράτος, ἡ ἐξουσία εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λαοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 119 Ἐν τῷ παθ ὡσαύτως «δημοσιεύομαι», Πλάτ. Φιλ. 14D, Ε.

δημεχθής, ές, (ἐχθος) ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ μισούμενος, Καλλ. Α' Β. 1188).

δημηγορέω, εἶμαι δημηγόρος, λαλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, Λατ. concionari, Ἀριστοφ. Ἱππ. 956, κτλ.· πρὸ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ δ. ἐμὲ Δημ. 245. 9· ὁ περί τινος Λυσ. 144. 5· δ. πρός τινας Πλάτ. Νόμ. 817C· ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ἀποσπ. 72·— ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. λόγον Δημ. 345. 29· δ. τι παρά τισι ὁ αὐτ. 657. 3.— Παθ., τὰ δεδημηγορημένα, δημόσιαι ἀγορεύσεις, δημηγορίαι, ὁ αὐτ. 344. 2. **II.** ἰδίως = ἀγορεύω οὕτως ὥστε νὰ ἐλκύσω τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου, κάμνω ἀγορεύσεις πλήρεις δημαγωγικῶν σοφισμάτων, ἀγορεύω ad captandum, μεταχειρίζομαι δημαγωγικὰ τεχνάσματα, Πλάτ. Γοργ. 482C, 503B, Θεαιτ. 162D, Πολ. 350E· τῶν δημηγοριῶν ὧν δημ. Δημ. 579. 15· δημ. πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονὴν ὁ αὐτ. 29. 17., 51. 9.— Πρβλ. **δημόομαι, ῥητορεύω.**

δημηγορία, ἡ, συμβουλευτικὴ ἀγόρευσις (πολιτικὴ καθ' ἡμᾶς) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν δικαστηρίοις (δικανικήν), Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 10, κτλ.· ἀγόρευσις ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, Αἰσχίν. 36. 31. **II.** ἰδίως ἀγόρευσις δημαγωγική, σοφιστική, Πλάτ. Θεαιτ. 162D.

δημηγορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος πρὸς δημοσίαν ἀγόρευσιν, ἔχων τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 48· δ. σοφία Πλάτ. Πολιτ. 365D, κτλ.· λέξις Ἀριστ. Ῥητ. 3. 12. 5· ἀντίθ. **δικανικός,** Ἀριστ. Νικ. 10, 10, Διόδ. Ἁλ. Δημ. 2·— **ἡ δημηγορική** (ἐνν. τέχνη) = **δημηγορία,** Πλάτ. Σοφ. 222C· οὕτω, τὰ δημηγορικὰ Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 10.

δημηγόρος, ὁ, (ἀγορεύω) δημόσιος ἀγορητής, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ, Πλάτ. Γοργ. 520B, Νόμ. 908D, κτλ.·— τιμαὶ δ., αἱ τιμαὶ τοῦ ἀγορεύοντος, Εὐρ. Ἑκ. 254· στροφαὶ δημηγόροι, τεχνάσματα ῥητορικά, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 623.

δημηλασία, ἡ, ἐξορία ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀποφασισθεῖσα καὶ ἐπιβαλλομένη, ἐξορία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7.

δημήλατος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐξορισθείς, φυγὴ δημήλατος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 614.

Δημήτηρ, τερος καὶ **τρος,** ἡ· ὡσαύτως ἀπαντᾷ αἰτιατ. **Δήμητραν** ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς **Δήμητρα,** Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 1. 37, 2, καὶ συχνάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **Δήμητρα,** ἴδε Dobr. παρ' Ἀριστοφ. Πλ. 64·— ἡ θεὰ Δημήτηρ, Λατ. Ceres, θεότης τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, μήτηρ τῆς Περσεφόνης· σπανίως ἀναφέρεται ἐν Ἰλιάδι (Β. 696., Ε. 500., Ξ. 326, πρβλ. ἀκτή), ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ. (Ε. 125)· ἡ κυρία πηγὴ τῶν περὶ αὐτῆς μύθων εἶναι οἱ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ.· ἐλατρεύετο δὲ ἰδίως ἐν Ἐλευσῖνι (πρβλ. Ἐλευσίνια), Ἀριστ. Ἀποσπ. 594· καὶ ἐν Ἕννῃ τῆς Σικελίας, ὁ αὐτ. Θαυμασ. 82. **2)** προσηγορ. ὡς ὄνομα τοῦ ἄρτου, Ὀππ. Ἁλ. 3. 463· ἴδε ἐν λ. **ἀκτή, καρπός.** (Κοινῶς ἑρμηνεύεται ὡς παλαιὸς τύπος τοῦ **ἡ μήτηρ,** ἀλλ' ἴδε τὴν λ. **δᾶ**).

Δημήτριος, ον, (ἐν χειρογρ. ἐνίοτε ἐσφαλμένως **Δημήτρειος,** ὡς ἐν Πλουτ. 2. 876C, Ἡσύχ.)·— ὁ ἐκ τῆς Δήμητρος ἢ εἰς τὴν Δήμητρα ἀνήκων, βίος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41· καρπὸς Δ., σῖτος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 5· Δημήτριος (ἐνν. μὴν), ἐν Βιθυνίᾳ, ἀντεστοίχει δὲ περίπου πρὸς τὸν ἡμέτερον Αὔγουστον·— ὡσαύτως **Δημητριακός, ή, όν,** Γεωπ. 1. 12, 36. **II.** ἰδιότροπον θηλ. **Δημητριάς, άδος,** **1)** ὄνομα φυλῆς ἐν Ἀθήναις, ἱδρυθείσης εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 10. **2)** πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα, Πολύβ. 3. 6, 4, κτλ.·— **Δημητριεῖς,** οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης, Πολύβ. 5. 99, 3. **III.** τὸ **Δημήτριον,** ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος, Στράβ. 435. **IV.** τὰ **Δημήτρια,** ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, Πολυδ. Α', 37, κτλ.· ἀλλὰ μεταγ. εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκ., Πλούτ. Δημητρ. 12. **V. Δημητριών, ῶνος,** ὁ, νέον ὄνομα τοῦ μηνὸς **Μουνεχιών,** εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 12.

δημίδιον [ῐδ], τό, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ **δῆμος,** ἐν χρήσει θωπευτικῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 726, 1199. Πρβλ. **δημακίδιον.**

δημιεύω, = **δημεύω,** Ἐπιγρ. ἐν Hell. Hicks 93. 35.

δημίζω, προσποιοῦμαι τὸν δημοτικόν, ἀπατῶ τὸν δῆμον, Ἀριστοφ. Σφηξ. 699.

δημιο-εργός, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δημιουργός,** ὅ ἴδε.

δημιο-πληθής, ές, ἄφθονος πρὸς χρῆσιν τοῦ δήμου, κτήνη δ., κτήνη, ὧν ὁ δῆμος ἔχει μέγα πλῆθος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 128.

δημιό-πρᾶτα, τά, πράγματα καταλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δήμου καὶ ἐκτιθέμενα εἰς πώλησιν· ἀπετέλουν δὲ ταῦτα μίαν τῶν προσόδων τοῦ δημοσίου ταμείου κατὰ τὸν Ἀριστοφ. Σφηξ. 659· πρβλ. Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ', 96, Böckh Ath. Staatsh. 1. 265., 2. 127 κἑξ.

δήμιος, Δωρ. **δάμ-, ον,** καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χο. 55 **α, ον,** (δῆμος)·— ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, οἶκος Ὀδ. Υ. 264· αἰσυμνῆται δ., δικασταὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου, Θ. 259· πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, οὐχὶ δημοσία, Γ. 82· οὕτω, δήμιον ἢ ἴδιον Δ. 314, πρβλ. 2. 32· ὡς ἐπίρρ., δήμια πίνειν, εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, μὲ ἔξοδα τοῦ κοινοῦ, Ἰλ. Ρ. 250· τὸ δήμιον, = τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 370, 699·— πρβλ. **δημόσιος. II.** ὁ δήμιος (ἐνν. δοῦλος), ὁ δημόσιος τῶν ποινῶν ἐκτελεστής, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 81, Πλάτ. Πολ. 439E, Λυσίας 135. 9, Αἰσχίν. 44 ἐν τέλ., κτλ.· (δάμιος μαστίκτωρ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 159)· ὡσαύτως, ὁ κοινὸς δήμιος Πλάτ. Νόμ. 872B.

2) δημόσιος ἰατρός, **πτωχὸς** ἦν καὶ δ. Φοινικίδ. Ἀδύλ. 1 13.—Πρβλ. **δημόσιος** II, **δημόκοινος.**

δημιουργεῖον, τό, ἐργαστήριον, Ἀππ. Καρχ. 93.

δημιουργέω, εἶμαι δημιουργός, ἀσκῶ ἐπάγγελμά τι, ἐργάζομαι, Πλάτ. Σοφ. 219C, κτλ.· τινι, διά τινα, ὁ αὐτ. Νόμ. 846E· ἡ δύναμις ἡ δημιουργήσασα, ἡ ἐνεργήσασα, Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 1, 22, πρβλ. 1. 5, 4 καὶ 5, καὶ ἀλλ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐργάζομαι εἴς τι, φιλοτεχνῶ, Πλάτ. Πολιτ. 388E· δ. τὸν υἱὸν εἰς ἀρετήν, ἀσκῶ, γυμνάζω, καταρτίζω .., Πλούτ. Κάτων Πρεσβ. 20.—Παθ., κατασκευάζομαι, διαπλάττομαι· συχνὸν παρὰ Πλάτ.· τὰ δημιουργούμενα, τοῦ χειρώνακτος ἔργα, τεχνίτου ἔργα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 1. **II.** εἶμαι εἷς τῶν ἀρχόντων, οἵτινες καλοῦνται **δημιουργοί,** Πλάτ. Πολ. 342E, Συλλ. Ἐπιγρ. 4415 b· δαμιοργέοντος Μίκκωνος, Ἐπιγραφ. Βοιωτ., αὐτόθι 1567.

δημιούργημα, τό, ἔργον τέχνης, κατασκεύασμα, οὐ τύχης οὐδ' ἀνθρώπων δ., ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, Ζάλευκ. παρὰ Στοβ. 279. 20· δ. χειρῶν Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 1.

δημιουργία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν, ἡ κατασκευή, ποίησις, ζῴων Πλάτ. Τίμ. 41C, κτλ.· δ. τινὸς ἐκ τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 280C. **2)** ἐργασία, ἐπιτηδειότης, χειροτεχνία, ὁ αὐτ. Πολ. 401A, 495D. **3)** ἐνέργεια, λειτουργία, Ἀριστ. Ἠθ. Ζ. 1. 3, 2. **4)** δ. τῶν τεχνῶν, ἄσκησις αὐτῶν, ἐφαρμογή, Πλάτ. Συμπ. 197A. **II.** τὸ ὑπούργημα ἄρχοντος (ἴδε **δημιουργός** II)· καθόλου, ἀρχή, ἐξουσία, ὑπούργημα, ἀξίωμα, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 5.

δημιουργικός, ή, όν, ὁ ἐκ δημιουργοῦ ἢ ἀνήκων εἰς δημιουργόν, ἦτοι τεχνίτην, Πλάτ. Φαίδρ. 248E· ἡ δ. τέχνη ὁ αὐτ. Πρωτ. 322D· δ. τεχνήματα, βάναυσα ἔργα χειρώνακτος, ὁ αὐτ. Νόμ. 846D.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὡς τεχνίτης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 429. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τοὺς ἄρχοντας, **τὸ δημιουργικόν,** ἡ τάξις τῶν ἐχόντων ἀξίωμά τι, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 16· δ. τιμαὶ Ἀθήν. 660C.

δημιούργιον, Δωρ. **δαμιόργιον,** τό, ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριῶν τῶν **δημιουργῶν** ἐν Κνίδῳ, Newton's Inscrr. Cnid. ἀρ. 52.

δημιουργός, Ἐπ. **δημιοεργός,** ὁ, (**ἔργω**)·— ὁ μετερχόμενος ἔργον ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν, ἔμπειρος τεχνίτης (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἰδιώτης,** Πλάτ. Πολιτ. 298C, Πρωτ. 327C, Ἴωνι 531C). μεταξὺ αὐτῶν ἀνήκον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους οἱ μάντεις, ἐπῳδοί, ἰατροί, κήρυκες μετὰ τῶν τεκτόνων, κτλ., Ὀδ. Ρ. 383 κἑξ.,